

Sygn. akt VIII C 69/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Krajewska

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek zarzutów pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym

1) uchyła w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydany w dniu 12 maja 2009 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. VII Nc 2406/09 i oddała powództwo w całości;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 69/19

UZASADNIENIE

W dniu 30 kwietnia 2009 powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu K. K. powództwo o zapłatę kwoty 841,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w jego księgach rachunkowych widnieje zadłużenie pozwanego wynikające z umowy kredytu ratalnego z dnia 16 lutego 2007 roku w wysokości dochodzonej pozwem. **(pozew k. 3-6)**

W dniu 12 maja 2009 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (VII Nc 2406/09). **(nakaz zapłaty k. 19)**

Od powyższego nakazu zarzuty wywiódł pozwany zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu. W zarzutach pozwany zakwestionował roszczenie powoda co do zasady i wysokości. **(zarzuty k. 42-45)**

W odpowiedzi na zarzuty powód podtrzymał pozew w całości. Wyjaśnił, że pozwany w dniu 16 lutego 2007 roku zawarł z (...) Bank S.A. w W. umowę o kredyt na zakup towarów oraz przyznania limitu kredytowego, na mocy której pozwanemu została przyznana kwota 839,77 zł. Pozwany zobowiązał się spłacić kredyt w 10 miesięcznych ratach po

94,82 zł, z czego jednak nie wywiązał się uiszczając wyłącznie 379,28 zł. Wobec braku spłaty kredytu bank na mocy umowy z dnia 24 czerwca 2008 roku zbył powstałą z tego tytułu wierzytelność na rzecz B. (...) w G..

Replikując na powyższe pozwany przyznał, iż w 2007 roku zaciągnął zobowiązanie na zakup telefonu komórkowego marki S. (...) w systemie ratalnym, umowa ta miała jednak inną treść, aniżeli wynika to z przedstawionego przez powoda dokumentu, a ponadto została w całości spłacona. **(pismo procesowe k. 89-90v., k. 134-135)**

Na rozprawie w dniu 20 grudnia 2019 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

(protokół rozprawy k. 137)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany K. K. dniu 16 lutego 2007 roku zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu nr (...) na zakup towaru w postaci telefonu komórkowego marki S. (...), na mocy której bank udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 839,77 zł, z czego kwota 739 zł stanowiła cenę towaru, kwota 25 zł opłatę przygotowawczą, kwota 16,99 zł prowizję, kwota 58,78 zł składkę za ubezpieczenie. Przyznaną kwotę pozwany zobowiązał się spłacić wraz z odsetkami (16,90% w skali roku – 66,43 zł za cały okres kredytowania) w 10 miesięcznych ratach w wysokości po 94,82 zł każda, płatnych począwszy od dnia 16 marca 2007 roku. **(umowa kredytu k. 91-93)**

W dniu 25 czerwca 2008 roku powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności wynikających z umów zawartych przez Bank z dłużnikami. **(umowa sprzedaży wierzytelności k. 94-101)**

W wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 8 kwietnia 2009 roku powód wskazał, iż zadłużenie pozwanego wynikające z umowy kredytu ratalnego z dnia 16 lutego 2007 roku wynosi łącznie 841,34 zł. **(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 14)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego K. K. wynikająca z zawartej przez pozwanego w dniu 16 lutego 2007 roku umowy kredytu nr (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od pierwotnego wierzyciela, nie przedstawił bowiem żadnego dokumentu, w szczególności wykazu wierzytelności, z którego wynikałoby, że umowa cesji z dnia 25 czerwca 2008 roku obejmowała wierzytelność z tytułu w/w umowy bankowej. Załączony do akt sprawy wyciąg z załącznika do umowy cesji dotyczy wprawdzie umowy przelewu z dnia 25 czerwca 2008 roku, jednak zawartej przez (...) Bank S.A. z B. (...) (!!!) (...), nie zaś z powodem B. (...). O ile zatem można przyjąć, iż powód nabył jakieś wierzytelności względem (...) Bank S.A., to brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że wśród tych wierzytelności była wierzytelność wynikająca z zawartej przez pozwanego w dniu 16 lutego 2007 roku umowy kredytu. To mógłby potwierdzić wyłącznie stosowny wykaz wierzytelności, który na gruncie niniejszej sprawy nie został złożony. Podnieść wreszcie należy, że odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż przedmiotowa wierzytelność została zbyta przez bank na rzecz B. (...), a więc jeszcze innego podmiotu.

Odnośnie załączonego do pozwu wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego wyjaśnienia z kolei wymaga, że nie ma on mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta

ze szczególnych uprawnień procesowych, co do jego mocy dowodowej w procesie przeciwko konsumentowi, jak w przedmiotowej sprawie. Powyższe przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900). Tym samym jest to wyłącznie dokument prywatny, który sam w sobie nie dowodzi istnienia wiarygodności względem pozwanego ani faktu jej nabycia przez poprzednika prawnego powoda. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W tożsamy sposób należy ocenić oświadczenie o dokonaniu przelewu praw z umowy pożyczki.

Nabycia wiarygodności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt wezwanie do zapłaty z dnia 17 lutego 2009 roku, które podobnie jak wyciąg z ksiąg funduszu, może zostać potraktowane, co najwyżej w kategoriach dokumentu prywatnego.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wiarygodność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wiarygodność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy kredytu, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wiarygodności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wiarygodność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił. Uznać przy tym należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obojętna określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania legitymacji czynnej powoda istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem. Strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza, że od początku postępowania była ona reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

Z opisanych powyżej przyczyn Sąd uznał, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c.

Na koszty procesu poniesione przez pozwanego w przedmiotowej sprawie w wysokości 30 zł złożyła się wyłącznie opłata od zarzutów.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.